

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1438/2025
02.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Душана Милетића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 12К.бр. 478/24 од 27.03.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1.бр. 92/25 од 22.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Душана Милетића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 12К.бр. 478/24 од 27.03.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1.бр. 92/25 од 22.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 12К.бр. 478/24 од 27.03.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. КЗ, изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затовра у трајању од 5 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1.бр. 92/25 од 22.05.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Лесковцу 12К.бр. 478/24 од 27.03.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Душан Милетић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе и одлучи да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава првостепеног суда или исте укине и врати на поновни поступак пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и, на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Наведену повреду закона образлаже наводима да нико није доказао, ни тужилаштво ни МУП ни нико трећи, да систем ИСО не може никада да закаже у функционисању, односно да је беспрекоран без иједног застоја у раду, да се закључак суда своди на претпоставку да је систем функционисао апсолутно без грешке, што није и не може бити недвосмислено утврђена чињеница, а што даље говори да је оваква чињеница непоуздана и да се мора тумачити у корист окривљеног као могућност да је до застоја у раду система дошло не његовом кривицом. Даље се наводи да, уколико неко унесе податке о часовима вожње који су се стварно догодили, а то учини из објективних разлога сутрадан, поставља се питање да ли у том случају може постојати свест окривљеног о томе да чини кривично дело, односно да ли уопште фалсификује податке или уноси неистините податке са формално унетим другим временом, те да је овде у конкретном случају очигледно да је било објективног разлога што је датум у књигама које се ручно пишу, промењен. Даље се наводи да су конкретни часови одвожени претходног дана, а да су 06.09.2022. године само евидентирани као одрађени, а што нико није ни спорио. У вези са изнетим, бранилац износи генезу поступања окривљеног критичном приликом и детаљно образлаже из којих разлога окривљени није могао да уноси податке 05.09.2022. године, већ је то учинио 06.09.2022. године.

На описани начин, иако се бранилац формално позива на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, исти полемисе са чињеничним утврђењима суда везаним за радњу извршења, умишљај, свест и виност окривљеног, износећи истовремено сопствену оцену изведених доказа, сопствено виђење одлучних чињеница које из тих доказа произлазе, супротно оцени, чињеничним утврђењима и закључцима суда изнетим у побијаним пресудама и на својим чињеничним закључцима заснива и свој став да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела за које је оглашен кривим, на који начин указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног у образложењу захтева указује и на повреду закона из члана 16. ЗКП и члана 10. став 2. Правилника о садржају, начину вођења и роковима чувања евиденције из области оспособљавања кандидата за возаче.

Међутим, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као ни повреда члана 16. ЗКП и члана 10. став 2. Правилника о садржају, начину вођења и роковима чувања евиденције из области оспособљавања кандидата за возаче, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Душана Милетића, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић